

— Королівно, ясна панно,  
ви себе навік забули!

Що з'єднало вас зо мною,  
вбогим лицарем без спадку?

— Мій лицарю, любий пане,  
се мені гірка образа, —  
я ж не звикла продавати  
свого серця за червінці!

— Королівно, ясна панно,  
стану вашому належить  
багряниця і корона,  
а не ся буденна одіж.

— Мій лицарю, любий пане,  
та невже я вам миліша  
в багряниці та короні,  
ніж у простих темних шатах?

— Королівно, ясна панно,  
я зовсім безславний лицар,  
бо від зрадницької зброї  
умираю вдома, в ліжку.

— Мій лицарю, любий пане,  
хай впаде за зраду сором,  
слави ж маєте доволі:  
ви обранець королівни.

— Королівно, ясна панно,  
чує серце, що загину, —  
хто ж вас буде боронити  
від неслави, поговору?

— Мій лицарю, любий пане,  
не боюсь я поговору, —  
все чиню по власній волі,  
бо на те я королівна.

— Королівно, ясна панно,  
тяжко буде вам дивитись,  
як мене ховати будуть

простим звичаєм, непришно.

— Ой лицарю, любий пане!

Не вражайте мого серця!

Що мені по всіх пишнотах,

як би мала вас ховати?

— Королівно, ясна панно,

заклинаю вас коханням,

майте гідність і в жалобі,

як належить королівні.

— Мій лицарю, любий пане,

нащо сі страшні закляття?

Се ж найгірше в світі лихо —

непрозора, горда туга...